

glæde og med lethed kunde lade sin slægtfølelse gå op i mandens! Men dette er ikke altid tilfældet. Der gives selvstændige kvinder med stærk slægtfølelse, hvem dette offer har kostet megen kamp.

Da barnet imidlertid kun kan bære ét navn, må der træffes et valg. Lad det da blive faderens, men lad det blive hans altid, både når der er ære, og når der er skam ved det, så begås der ikke så stor uret mod moderen.

Der vil måske indvendes, at man altid véd, hvem der er det uægte barns moder, men ikke altid hvem der er dets fader. Dette kan imidlertid, om end i langt mindre grad, også siges om det i ægteskab fødte barn, så vist som det er en sørgelig kendsgerning, at der findes ægteskabsbrud i vort samfund. Så hvis hovedprincippet er, at man altid vil være vis på, at barnet bærer dens navn, hvis blod rinder i dets årer, da må ethvert barn bære sin moders navn.

Ligeledes vil der måske indvendes, at ønsket om at give det uægte barn faderens navn, strandede paa den vanskelighed, der ofte vil være forbunden med at finde ham. Men dette gælder jo kun enkelte fædre, idet flertallet vil være til at finde, nemlig alle de, som de tilsigtede lovbestemmelser om forhøjet underholdsbidrag kommer til at ramme.

Alt hvad lovene med retfærdighed kunde påbyde, var altså, at hvor det var aldeles umuligt at finde faderen, burde moderen give barnet sit navn. Men så længe loven gør det muligt for enhver fader at skjule sin skam overfor verden, bør sløret ikke ublidt rives fra de få kvinders ansigt, der ved at føde hemmelig skjuler sin skam bag fødselsstiftelsens mure!

*Astrid Stampe.*

---

## Om og i Anledning af „Meddelelser fra Tegneskolen for Kvinder. XI.“

Det oplyses i disse Meddelelser, at der i Tegneskolen for Kvinder undervises i de samme Fag som paa Knnstakademiet,